

ЛАСТОВИЧКА И ДЕТЕ

Детето

Ластовке лекокрила,
съ кротки, хубави очи.
що си ми така унила
и по цѣлп дни мълчишь?
Нѣма ли пробудна пѣсень
да ни пѣешъ въ раненъ часъ
въ тая жълтолиста есень,
съ вѣтъра дошла при насъ?

Ластовичката

Ахъ, не питай ме, другарче!
Самъ-сама съмъ вече тукъ,
и тѣй много ми се плаче,
че не отлетѣхъ на югъ.
Тамъ сж милитѣ ми братя,
мойта майка и сестри,
гдето люлка воленъ вѣтъръ
топли, весели гори.

Детето

Ластовичке нажалена,
ти защо не отлетѣ,
въ тазъ земя благословена,
презъ широкитѣ моря?

Ластовичката

Бѣхъ излѣзла на разходка.
Изведнажъ, като стрела
скочи върху мене котка
стрѣвна, пѣргава и зла

и отхапа ми крилцето,
заболѣ ме чакъ въ сърдцето.
Но била съмъ пакъ щастлива,
че поне спасихъ се жива.
Та когато мойтѣ мили
трѣгнаха съ възторженъ вѣкъ,
нѣмахъ вече капка сили
да ги придружа ни мигъ.

Детето

Колко си била нещастна,
птичко моя сладкогласна!
И сега какво ще правишь
въ тазъ нечакана беда?

Ластовичката

Само ти ще ме избавишь
отъ глада и отъ студа!

Детето

Тѣй ли, птичко? Хайде, влѣзъ
въ стаята ми още днесъ:
тоя домъ да стане веселъ
съ твоята звѣнлива пѣсень.

Ластовичката

Ето пакъ ще пѣя, Боже,
както за другарче може
да се пѣе всѣки мигъ.
Чикъ-чирикъ-чирикъ-чирикъ!

Христо Огняновъ

ДИВАКЪТЪ ПЕТКАНЪ

Когато искахмъ да играеме на „Робинзонъ“, никой не искаше да бжде Петканъ.

— Азъ не мога да бжда Петканъ, — обясни Петю Лешникътъ. — Не мога и толкова! Онзи Петканъ билъ негѣръ и дивакъ, а пъкъ азъ съмъ по-бѣлъ отъ всички ви.

— Добре де, — отвърна Боянъ Кукумявката, — азъ ли съмъ дивакъ? Мене учителятъ ме хвали, че съмъ добѣръ ученикъ, а вие ме карате да бжда чернокожъ. По-предпочитамъ да бжда Робинзоновия папагалъ. — И съ възмущение повдигна рамене.

Азъ и Джоро, който винаги представляваше Робинзонъ,